

MAGAZÍN PRO SENIORY 08 / 2021 • ZDARMA

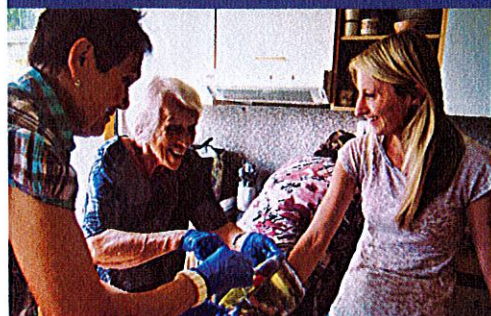
senior

Jihomoravského kraje

Bedřich Kudláč:

**Morseovku bych už
dohromady nedal**

**Senioři, jak se máte
a co děláte?**

**Cesta válečné veteránky
Vlasty Slezákové**

**Kdo jsou naše idoly?
Rodiče, státníci, sportovci.**

BEDŘICH KUDLÁČ: MORSEOVKU BYCH UŽ DOHROMADY NEDAL

Pan Bedřich Kudláč se narodil v roce 1927 jako Fritz Kudláč v Německu. Jeho otec byl Čech z Vracova a maminka Němka. Během druhé světové války musel nastoupit do armády, tuto dobu prožil převážně v norském Trondheimu Hammerfestu a Narviku. Byl v zajateckých táborech, po několika měsících se ale díky svému českému občanství dostal domů. Od roku 1948 žil s rodiči ve Vracově, kde zůstal dodnes.

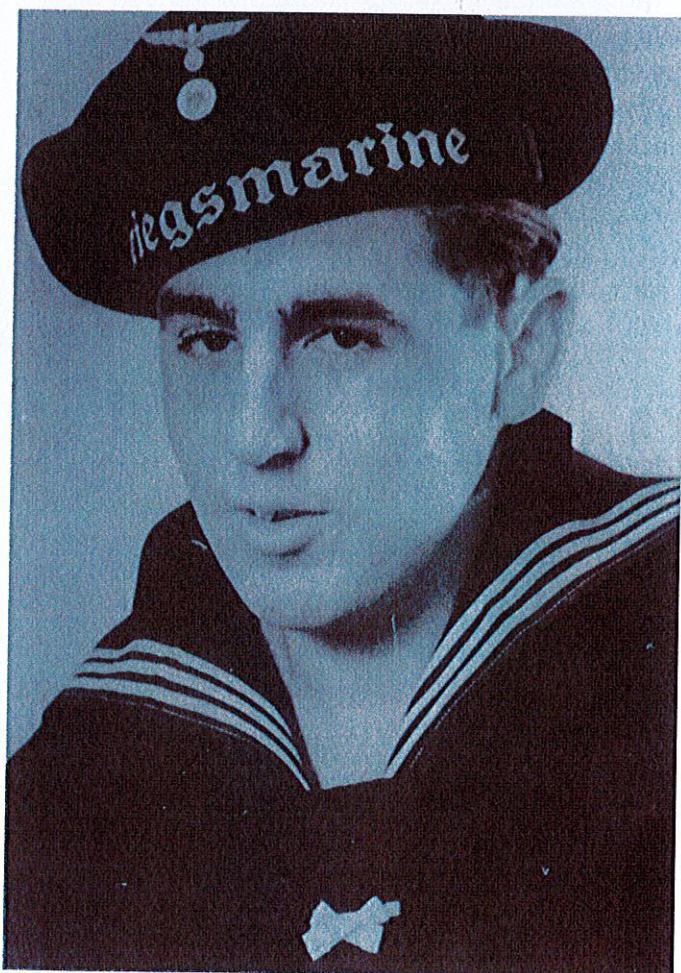
Dnes čtyřiaředesátiletý Bedřich Kudláč byl nejstarším z pěti dětí. Otec pocházel z Vracova, odešel ale do Drážďan, kde se oženil a měl čtyři děti. Žena mu umřela, po čase se tak oženil znovu a narodil se jim Fritz, který měl sourozence Erharta, Waltera, Elfriedu a Hanse. Tatínek pracoval a maminka se starala o domácnost: „Narodil jsem se v Drážďanech. Maminka byla Němka, otec Čech z Vracova. Byl jsem nejmladší z pěti dětí, jedináček z druhého manželství. Otec si vzal poprvé i podruhé Němku. Byl jsem mazlíček,“ vzpomíná a za nejkrásnější období ve svém životě označuje své dětství. Děti trávily čas doma hlavně s maminkou, a ta česky bohužel neuměla. Mluvílo se u nich o Hitlerovi, otec a bratr pane Bedřicha proti němu dokonce roznášeli letáky. Kvůli tomu musel také jeho bratr strávit nějakou dobu jako politický vězeň v koncentračním táboře. Pan Kudláč také pamatuje, že chodil s tatínkem do vinného sklípku za nějakým pánem, od kterého o Hitlerovi také nejednou slyšel.

Kvůli příjmení měl pan Kudláč ve škole problémy, protože byl cizinec. Poznal to hlavně na známkách. Když v roce 1942 ukončil obecnou německou školu, nastoupil na praxi jako

technický kreslič. Chtěl se stát řezníkem, ale úředníci usoudili, že je technicky zdatný. Na zaučení byl u jednoho diplomovaného inženýra ve městě.

Německou příslušnost přidělily úřady

V té době ale zuřila válka. Sestra pana Kudláče se měla vdát za Němce, tak se přišlo na to, že je tu šestnáctiletý chlapec, který nemůže narukovat, protože je cizinec. Proto mu úřady přidělily německou státní příslušnost. „Musel jsem narukovat do německé armády jako mariňák. Sloužil jsem v Dánsku a Norsku. Tito Němci byli féroví, zeptali se mě, kam chci jít. Nikdo nechtěl jít k pěšákům, to znamenalo výcvik a rovnou na frontu, tam se opravdu nikomu nechtělo, a tak jsem se rozhodl pro námořnictvo, i když jsem moře v životě neviděl. A dobře jsem udělal. Tam, kde jsem byl, se nestřílelo. Neměl jsem žádné zkušenosti, tak mě poslali do učení. Byl jsem bažant, bylo mi 17 let. Jenom jsem seděl a pořád se učil. Byl jsem jen učeň, nade mnou byl vždy někdo zkušenější,“ popisuje pan Bedřich. V roce 1944, po výcviku, odjel do Norska, kde se učil signalistou. „Dnes už bych morseovku

V námořnické uniformě Kriegsmarine. Kodaň říjen 1943

V zotavovně na sever od Trondheimu

dohromady nedal," usmívá se Bedřich Kudláč. Pracoval hlavně na lodích a ponorkách. Přímé boje vojáci v norském přístavu nezažívali, až na jednu výjimku.

Koncem války byl Bedřich Kudláč v přístavu. „Vystřídal jsem několik zajateckých táborů. V Norsku nás zajali Angličani, kteří nás vyhnali z lodi do přístavu. Ale starali se o nás velmi pěkně. Dělali nám dobré snídaně, míchaná vejčička nebo hemenex. Byli jsme zajati, a přesto si žili jako králové. Pak tam přišli Američani a vyhlásili, že z davu mají vystoupit vojáci, kteří nemají německou státní příslušnost. Byl jsem po otci Čech, a tak jsem se přihlásil," vzpomíná Bedřich. Poté putoval společně se sudetskými vojáky, nevěděli ale kam. „Měli jsme strach, že nás vezou do Ameriky. Postupně jsme ale zjistili, že nás vlakem převážejí do Německa a poté do Československa. A já jim utekl, vyskočil jsem z vlaku, nikdo si toho nevšiml. Byl jsem ale bez papírů, a tak jsem se dobrovolně přihlásil do amerického zajateckého tábora, kde mi dali propouštěcí papíry," pokračuje pan Kudláč. To ale nebylo jen tak. Bedřich Kudláč měl totiž na sobě německou uniformu, i když s odpáraným hákovým křížem. Okupační vojska to neviděla ráda, tudíž ho museli prohledat, jestli není esesák. Vše ale dobře dopadlo a pan Kudláč odsud odjížděl už se jménem Bedřich.

Nejlíp bylo ve Vracově

Pan Kudláč se tehdy potřeboval dostat zpět do Drážďan. Šel na východ, i když v té době všichni utíkali na západ. Doma se začlenil do společnosti a hledal práci. Znovu musel na pracovní úřad, kde ho poslali dělat zámečníka. Tatínek pana

Kudláče musel odjet na ruskou komandaturu do Prahy, měl ale stále československé občanství a jednou za nějakou dobu si musel nechat obnovit cestovní pas. Na cestu měl dva týdny, tak se rozhodl navštívit také své příbuzné ve Vracově u Kyjova. Zúčastnil se zde zabíjačky a když se chtěl po dvou měsících vrátit do Německa, na hranicích ho zastavili a poslali zpátky do Prahy. Na ministerstvu ho pak přemluvili, aby zůstal v Československu. Tehdy začalo sáhodlouhé vyřizování dokumentů, které nakonec trvalo tři roky, protože jednou to bylo z Berlína povoleno a z Prahy zamítnuto, podruhé zase naopak. Bedřich Kudláč s maminkou mohli za otcem odjet do Vracova v roce 1948, podle úřadů kvůli sloučení rodiny. Dva bratři už bohužel nežili, jeden byl ženatý na Moravě a v Německu tak zůstala jen Bedřichova sestra s rodinou. Pan Kudláč s maminkou dostali dokonce prázdný vagon a mohli si nábytek a všechny své věci vzít s sebou. „Nejlépe mi bylo ve Vracově, tam jsem žil nejdéle, cítím se jako Vracovják. Neuměl jsem ale tehdy česky, protože doma jsme mluvili jen německy. V roce 1949 jsem nastoupil do české armády a tam už jsem se česky naučil, byl jsem tam 25 měsíců. Před válkou jsem pracoval pro dráhy. Po válce jsem pracoval jako opravář zemědělských strojů v Kyjově," řekl pan Kudláč.

Vlastní děti pan Kudláč neměl, rodinu ale ano. „Žil jsem s vdovou, která měla syna a dceru. Jsem hrdý na to, že jsem se vždycky poctivě uživil. Nic bych zpět nevracel, byly to takové okolnosti. Prostě jak to přišlo, tak to bylo. Všem seniorům bych popřál, aby si užili spokojené stáří, jako já tady v Centru služeb pro seniory v Kyjově.

Kateřina Benešová

Bedřich s kamarády v přístavu v Trondheim

▪ Z ČEHO JSTE MĚLI V ŽIVOTĚ NEJVĚTŠÍ RADOST?

▪ KDYBYSTE MĚLI TU MOC, CO BYSTE VE SVÉM ŽIVOTĚ ZMĚNILI?

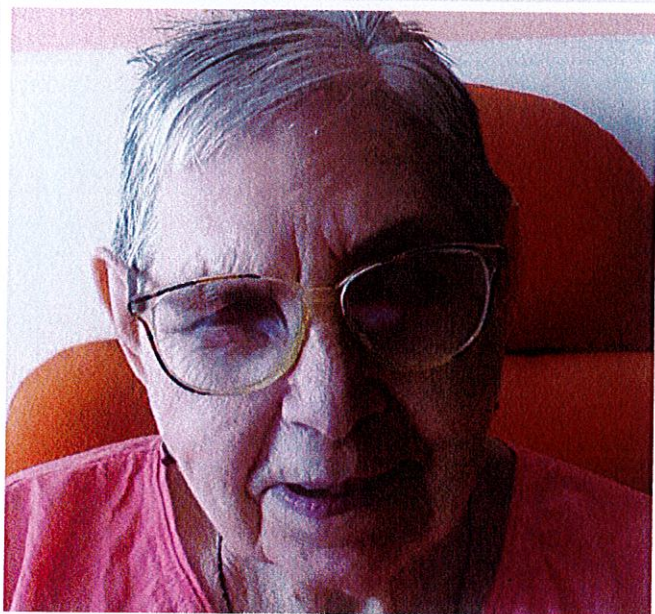
MARIE DUFKOVÁ, 91 LET, ŽÁDOVICE

- Největší radost jsem měla, když jsem se dostala do penzionu.
- Nic bych neměnila, byla jsem spokojená.

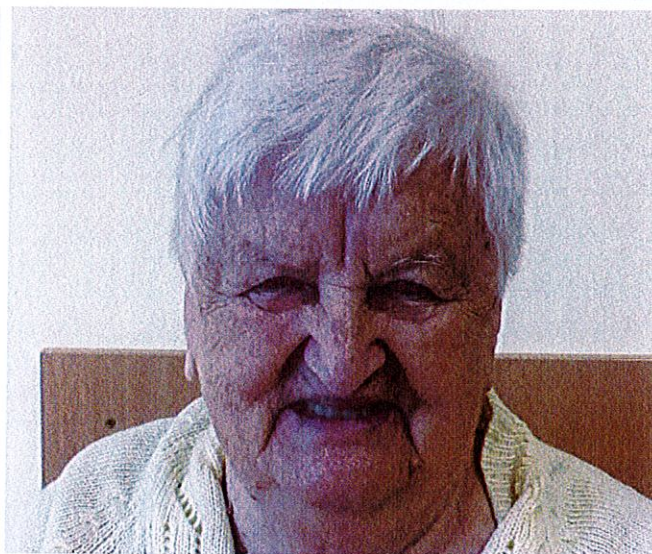
MARIE POKORNÁ, 96 LET, KYJOV

- Měla jsem mnoho radostí. Ta největší byla, když se neteři narodila holčička. Byla jsem její kmotr. Mám velkou radost, když mi zavolá.
- Ve svém životě nic. Chtěla bych jen, aby se lidé mě pořád rádi.

LUDMILA JORDÁNKOVÁ, 74 LET, ČEJČ

- Když jsem mohla poslouchat hudbu.
- Nic bych neměnila. Jen bych chtěla být více zdravá.

MARIE STAŇKOVÁ, 93 LET, VĚTEŘOV

- Z dětství. Měla jsem krásné dětství. Byli jsme všichni pohromadě, a to nám dělalo největší radost.
- Já nic. Jsem ráda, jak jsem život prožila. Teď jsem ráda tady, zajištěná a spokojená.